

ELS PAQUETS DE VENT

Blanca Busquets

Com que les desgràcies no vénen mai soles, quan la dona se'n va anar amb un altre, també va ser quan el fill gran va traslladar-se a viure al Japó amb una japonesa i el petit va decidir fer-se militar davant de l'estupefacció de tothom, tan català i tan bon noi que semblava. Cada vegada que el veia entrant a casa vestit d'aquell color de gos com fuig, em posava d'un incontrollable mal humor. Només em faltava això i, al final, vaig decidir fugir. I ho vaig fer instal·lant-me a Cantonigròs, a l'hostal del poble. Era al mes de juliol.

Aviat em vaig adonar que havia fugit de la ciutat, però no de mi mateix, perquè cada dia em desmoralitzava més. Al final, per no pansir-me, em vaig posar a fer excursions. I així vaig anar a parar al pla Boixer. Quan per primer cop vaig acostar-me al límit de la cinglera, se'm va escapar una exclamació. En el precís moment que ho feia, un aguilot va sorgir de darrere meu, de no sé on, i em va passar pel costat per llançar-se a volar al buit. Vaig notar-ne el batec a prop de l'orella, gairebé com si l'animal hagués volgut pentinar-me-la amb les plomes de l'ala. I després... res. El silenci. El buit allà a baix. La sensació

de ser poca cosa davant d'aquell escenari tan impressionant. Vaig acostar-me del tot a la vora i, per un instant, em va passar pel cap tirar-m'hi.

I llavors vaig sentir una fressa al meu costat, em vaig girar i me'l vaig trobar al costat sense saber com. Em somreia sense gaires dents. Anava amb un bastó i una camisa blanca amb les mànigues arremangades. A primer cop d'ull hauria dit que tenia molts anys perquè el seu rostre era ple de soles. El vaig mirar de dalt a baix, abans de demanar:

—Sou pastor?

—Sí em va respondre.

Vaig donar una ullada enrere:

—No veig el gos... ni les ovelles...

—Ah, és que avui fan festa... em va contestar amb una mitja rialla com de satisfacció per haver fet una broma tan encertada.

Vaig somriure jo també i no li vaig donar més importància. Vaig tornar a mirar el paisatge uns instants, i després vaig dir adéu al pastor, que es va quedar allà, pal·lantat de cara al buit.

Al cap d'un parell de dies, corprès per la bellesa d'aquell lloc únic, vaig agafar el cotxe i vaig tornar al pla Boixer. Era un dia en què em sentia particularment trist, moix, deprimat. Vaig deixar el cotxe a la vora del camí i vaig caminar fins a la punta per tornar a mirar a baix. El buit em va xuclar el pensament altre cop, com la primera vegada, i vaig tornar a tenir tot d'una la idea de llançar-m'hi i acabar amb tot. I altre cop, mentre pensava, vaig sentir una fressa, i em vaig girar, i el pastor era allà. Anava vestit com l'altra vegada però aquesta vegada portava, a més, un paraigua, un tros de paraigua de pastor, és clar. Vaig mirar enrere, tampoc no hi havia les ovelles. I no hi havia gos, tampoc, res.

—També fan festa, avui, els xais? vaig demanar amb un deix d'ironia a la veu.

Ell va somriure. Jo em sentia incòmode amb aquell home allà, no sabia què més fer ni què dir. Per donar conversa li vaig demanar si vivia molt lluny. Va assenyalar enllà.

—A l'Avenc? vaig interrogar.

—Això, a l'Avenc... va fer ell desmenjat.

Vaig tornar-lo a deixar mirant el buit. Quin home més estrany. La seva silueta, quan jo marxava, es retallava amb claredat en aquell fons de cel, com si estigués acoblada al paisatge.

Hi vaig tornar l'endemà per tercer cop. Vaig fixar-me si el veia abans d'acostar-me al llindar de la cinglera, i res, no vaig veure res ni ningú. Vaig treure el cap a

Els impressionants espadats del Pla Boixer

Foto Arxiu dels Cingles

baix com les altres vegades, vaig sentir el buit travessant-me el cervell com els altres cops, i aquell desig sobtat de saltar. I també, com els altres cops, va ser llavors quan va aparèixer el pastor al meu costat. Vaig fer un bot. Llavors, ell em va fer una pregunta sorprenent:

—Com és que encara penseu a tirar-vos daltabaix?

Em vaig quedar de pedra:

—Qui us ha dit que penso a saltar?

Ell va riure una mica:

—Home, és fàcil de deduir, sempre sou aquí mirant a baix... El que heu de fer, en lloc de llançar-vos vós daltabaix, és llançar daltabaix allò que us molesta.

Va assenyalar lluny una mena de punxa rocosa que sobresortia a l'extrem d'uns espadats de nivell inferior i va continuar:

—Veieu allò? És l'Agullola de Rupit. Diu la llegenda que heu de llançar el vostre problema embolicat amb una mica de vent, de manera que vagi a parar just allà a la punta, i llavors el problema s'estimba i s'esmicola. Per això l'Agullola és l'Agullola i està com trencada... s'ha fet així amb el pas dels segles a força de tirar-hi paquets de vent. Ara bé, això s'ha de fer ben fet perquè funcioni: el primer que heu de fer és dividir el problema en parts individuals, en fets que, solts, es puguin embolicar sense que en surtin estirabots per enlloc. No es pot llançar un problema gros tot de cop perquè pesa massa i no arriba a l'Agullola. Quan tingueu el problema ben dividit, n'agafeu una part i l'emboliqueu amb vent, assegurant-vos que queda ben embolicat. Si no ho aconsegiu un dia, proveu d'esperar, a veure si amb deu dies o un mes... o més d'un mes... no hi ha pressa. Quan el tingueu ben embolicat, veniu aquí i el llanceu. Afineu la punteria, assegureu-vos que anirà a parar a l'Agullola. Un cop ho hàgiu aconseguit, ja veureu que el problema desapareix així que topi amb la roca.

Me'l vaig mirar fixament, convençut que a aquell misteriós pastor li faltava un bull.

—Voleu dir? vaig acabar demanant per dir alguna cosa.

—És clar que sí va fer ell sense immutar-se gens.

I va fer mitja volta per començar a caminar mentre reia una mica i em feia un gest amb la mà com traient importància a tots els meus maldecaps. Jo em vaig quedar una estona més mirant el buit, però m'havien passat les ganes de llançar-m'hi. Em penso que estava massa desconcertat.

Un cop a Cantonigròs, vaig reflexionar sobre el que m'havia dit aquell home. De fet, potser no era una bogeria tan gran intentar-ho. Al cap i a la fi, tenia l'avantatge

La Masia de l'Avenç els anys seixanta del segle passat

Foto: Arxiu dels Cingles

El pla de l'Agullopla des del pla Boixer un capvespre

Foto: Arxiu Cingles

L'Agullola de Rupit, vista des de Montdois.

Foto Ernest Gutiérrez

que ningú no veuria què feia, i que, per tant, no em sentira ridícul. Al final, després de pensar-hi un parell de dies, vaig decidir fer-li cas, i vaig començar dividint el meu problema en tres parts: el fill gran, el fill petit i la dona. El de la dona vaig decidir deixar-lo per a l'últim, perquè era el més gros i el més difícil de controlar ja que em feia mal només de passar-hi el pensament. Vaig fer primer el del fill gran, el que havia marxat al Japó i que em feia enyorar-me'n tant. Tal com m'havia dit el pastor, el vaig embolicar amb vent no sense esforç perquè sentia l'enyorança que em pujava i em baixava coll avall. Per

un dels últims dies de les meves vacances, vaig tornar al pla Boixer, amb el problema embolicat a dintre d'una bossa que tothom pensava que era per anar a buscar alguna cosa al bosc perquè la veien buida.

Al pla no vaig veure el pastor. Cal dir que tampoc no vaig mirar avall amb la intenció de llançar-me hi. Aquell dia tenia una altra idea al cap i, ficant la mà a dintre de la bossa, vaig treure el paquet de vent que vaig aguantar una mica amb totes dues mans. L'aguiot que el primer dia m'havia espantat, va tornar a passar-me pel costat fent soroll d'ales i, com una exhalació, se'n va anar camí de l'Agullola. Aquella era, doncs, la via. Intentant afinar la punteria, vaig aixecar el meu paquet de vent amb la mà dreta i, quan ho vaig tenir clar, el vaig llançar de la mateixa manera que si estigués jugant al beisbol. Vaig mirar enllà i el vaig veure: el meu problema, volant, havia arribat a l'Agullola, s'hi va estibar i es va trencar en mil bocins. Vaig sentir, de cop, una tranquil·litat absoluta i em vaig fregar les mans satisfet: Ja no hi havia problema. I era cert, l'enyorança del fill gran havia deixat de ser un problema per convertir-se en un fet que calia acceptar i prou. Així de senzill.

Vaig deixar el pla Boixer fora animat. Sabia que l'esforç tot just acabava de començar, però ara també sabia que me'n sortiria. Me'n vaig anar del pla i, al cap de dos dies, de Cantonigrans. Ni tan sols vaig provar de desfer-me encara del problema del meu fill petit, necessitava una mica més de temps per observar què passava quan el tornava a veure entrant a casa vestit de color de gos com fuig.

Vaig tornar a la ciutat trist però esperançat al mateix temps; vaig tornar-hi a treballar, a trobar-me amb l'estudiant militar que, per postres, cada dia pretenia

Forn de Pa L'Era
Pl. Era Nova, 1 Tel. i Fax 93 852 20 46
C. Manya, 4 - Tel 93 852 20 50

Muntanya de Llibres
Llibreria de muntanya i viatges
c/ Jacint Verdaguer, 31 -08500- Vic
Tel. i Fax 93 885 0 885
info@muntanyadellibres.com
Botiga Online: www.muntanyadellibres.com

convèncer-me que aquella seva era una gran carrera amb un gran futur i projecció internacionals. En el fill del Japó hi vaig pensar poc, francament. Cada vegada que em venia al cap pensava que el problema ja estava esmicolat, que no existia i que, per tant, no hi havia de donar més voltes. I quan xatejàvem i ens vàiem per la càmera de l'ordinador, pensava que potser no n'hi havia hagut per tant, perquè, de fet, llavors hi parlava més que quan vivia a Catalunya. I van passar uns mesos fins que no em vaig treure el mal humor pel fill petit, fins que no vaig aconseguir embolicar aquell problema amb una mica de vent per fer-ne una bona pilota. Quan ho vaig aconseguir, un diumenge de gener vaig tornar al pla Boixer. Vaig pensar que potser hi veuria el pastor, però no va ser així. Havia nevat i el pla era blanc, feia molt de fred però era silenciós i bonic. Vaig fer punteria i vaig llançar cap a l'Agullola de Rupit el meu problema número dos. Com el primer, vaig veure com hi arribava, com s'hi estimbava, com s'esmicolava. I vaig marxar fregant-me les mans i amb un somriure, pensant que m'armaria de paciència per esperar que el noi s'adonés que allò de ser militar no feia per a ell.

No va ser fins a l'estiu següent que vaig llançar la bola del meu tercer gran problema, el més gran, i el que m'havia corsecat per dins durant tot aquell temps. I era juliol altre cop quan vaig aconseguir acabar amb aquell maldecap i amb aquelles arestes que se'm clavaven a les mans quan intentava embolicar el problema de la dona amb una mica de vent. Havia passat un any des que havia trobat el pastor per primera vegada. Vaig anar al pla, vaig mirar enllà i vaig llançar la bola. I el meu problema, estavellat contra la roca, va desaparèixer. Aquell dia, em va fer l'efecte

que havia d'anar a veure el pastor per donar-li les gràcies. Començava a entendre la filosofia que hi havia a dintre de les seves sàvies paraules, i jo que l'havia cregut boig quan em va explicar tot aquell procediment de les boles de vent. Així que vaig arribar-me a l'Avenc i vaig demanar per ell. Encara recordo la cara de la dona que em va atendre quan em va contestar:

—Un pastor? Aquí no hi viu cap pastor... Voleu dir que no us heu equivocat de casa?

Aquella s' que no me l esperava. A la desesperada, vaig descriure l per veure si la dona l identificava, per no me n va saber donar ra— Em vaig quedar planxat. Després, encara vaig demanar-li:

—I què en sabeu de la llegenda dels paquets de vent?

Ella em va mirar com si no hi toqués i va dir conclusiva:

—Res. No ho havia sentit mai. Paquets de vent, dieu?

Vaig murmurar una excusa i me'n vaig anar. Quan me'n tornava cap a casa, mentre caminava per anar a buscar el cotxe, mentre conduïa primer cap a Cantonigròs i després cap a la ciutat, els interrogants que m'omplien el cap es van anar ablenant a poc a poc perquè em va semblar de sobte que no havia de trobar resposta a preguntes que no tenien cap importància. El cas és que un pastor sense gos ni ramat m'havia dit un dia com m'ho havia de fer per acabar amb els meus problemes, amb l'ajuda del temps i d'aquella terra espectacular que enaltia l'ànima i feia a miques els mals. L'important era que m'havia ensenyat a fer paquets de vent, i que ara jo estava segur que l'Agullola de Rupit era com era de tants com n'hi havien llançat al llarg dels segles.

Carrer Girona, 78, Pral. – 08009 Barcelona
Tel. 93 265 22 41 - Fax. 93 265 32 83
<http://www.espeleologia.cat> - e-mail: fce@espeleo.cat

**Descubreix l'Espeleologia
i el Descans de Canons i Engorjats,
federa't**